

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia "[...]" w P. działającego na rzecz R. L. i R. B.

przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 25 listopada 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 r., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. – w sprawie z powództwa Stowarzyszenia „[...]” w P. działającego na rzecz R. L. i R. B. przeciwko N. Spółce z o.o. w Ł. o zapłatę – oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 11 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV P .../12.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego strona powodowa zaskarżyła skargą kasacyjną w części, w jakiej Sąd Okręgowy oddalił apelację „wywiedzioną na rzecz pracownika R. B.”. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych

w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) oparto na przyczynie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wskazano, że „niniejsza skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd Okręgowy w Z. rażąco naruszył: art. 241¹³ § 2 kodeksu pracy w zw. z art. 77² § 5 kodeksu pracy, uznając, że dla skutecznego wprowadzenia mniej korzystnych (w stosunku do dotychczas obowiązujących) postanowień regulaminu wynagradzania, wystarczy podanie tych zmian do wiadomości pracowników, w sytuacji, gdy przepis art. 241¹³ § 2 k.p. wprost stanowi, że wprowadzenie mniej korzystnych postanowień wymaga wypowiedzenia pracownikom dotychczasowych warunków umowy o pracę; § 9 ust. 2 i ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 236, poz. 1991) uznając, że: - zapewnienie pracownikowi możliwości odbycia noclegu w kabinie pojazdu, jest równoznaczne z zapewnieniem im bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 powołanego powyżej rozporządzenia; - ryczałt za nocleg nie przysługuje pracownikowi w sytuacji, gdy nie poniósł on żadnych kosztów w związku z noclegiem spędzanym w zagranicznej podróży służbowej”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; ewentualnie o odrzucenie skargi; w przypadku nieuwzględnienia powyższych wniosków pozwana wniosła o oddalenie skargi oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony powodowej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że strona skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr

490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 – Lex nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie wykazał – w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jego skargi do rozpoznania – sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Twierdzenia przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania są powtórzeniem uzasadnienia określonych zarzutów (tylko ich części) podstawy materialnoprawnej rozpatrywanej skargi kasacyjnej. Tak we wniosku jak i w obszernym jego uzasadnieniu brakuje odpowiedniego wyводу – uwzględniającego stanowisko zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Okręgowego w Z. – zawierającego argumentację, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu powołanego wyżej przepisu nie przekonuje powtórzenie uzasadnienia części z zarzutów podstawy materialnoprawnej skargi kasacyjnej.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1 niniejszego postanowienia). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w

art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

eb